

diari «Avui», en la qual encerta només allò que el paper és dolent, perquè en l'apartat del contingut sí que fa una bona vessada.

Per començar cal dir que una premsa totalment objectiva deu ser gairebé impossible, però que si el nostre diari té una tendència clara, aquesta no és cap altre que la de ser «català». No em sembla just o prou cert de jutjar-lo d'esquerres i molt menys de poc seriós i per suposat el que ja és un insult sense mesura és la comparació feta amb «El Caso».

No es pot negar que «Avui», com a obra que comença, té moltes coses que es poden arreglar, però tampoc es pot negar que té unes qualitats i entre elles que és en català. I si, com l'autor de l'article analitzat, hom se sent català, el menys que pot fer és procurar que la «nostra» premsa millori (em temo que amb catalans com el de l'article milloraria poc).

L'article acaba de forma desconcertant, perquè es fa menció després d'unes institucions com són Rosa Sensat, Omnium Cultural, etc., posant-les com exemple a seguir. Hom es pregunta: tot el que s'ha dit en aquest article està en la línia d'aquestes institucions? Jo respondria que no, i que per tant aquí poden passar dues coses, o que el senyor que, escriu desconeix aquestes institucions o que la contradicció d'aquest article és total (poden passar també les dues coses alhora).

Per acabar, no diria, com l'autor de l'article esmentat, que el poble català hagi de retornar, sinó que el que cal és que segueixi caminant, i el que vulgui fer el romàntic que retorni al romanticisme, sense pretendre que hi tornem tots.

Jaume Danti

Passi-ho bé, Sr. Padrós! que li vagi bé per Nord-amèrica

Però no se'n vagi tan trist, home! Pensi que vostè se'n va de viatge! Aquí es queden molts d'aquests maleducats que no han anat als excel·lents col·legis de pagament i ara dediquen el temps a fer "carajillos", i encara tenen la poca vergonya de demanar augment de sou i festa els dissabtes. No crec que tingui la desgràcia de trobar-se'ls fent turisme per Nord-Amèrica. Un dissabte no dona per tant!

Pensi que vostè se'n va de viatge! I mentrestant un d'aquests ximples que criden amnistia i llibertat ha estat mort (per ell tot el meu respecte) accidentalment a Almeria per una bala estranyament perduda o rebotada. Està clar que si, en lloc de ser a Almeria, hagués estat a Nord-Amèrica això no li hauria passat.

No és vostè sol que mira enrera amb tristor. Al Sr. Girón i al Sr. Blas Piñar de Madrid també els passa el mateix. Però aquest mal no es guareix. Perquè la vida va endavant. I tots aquests esdeveniments que no li agraden a vostè són el cancell inevitable de la llibertat de demà. La llibertat posa contents a uns i tristos a uns altres, perquè arriba per uns, prenent-la als altres. Així va passar l'any 39, a la seva joventut, temps que vostè enyora tant.

La llibertat que s'acosta vostè no la pot entendre si parteix de la base que els catalans no som bons per a lluitar. És evident que

n'hi ha alguns que només saben cantar «Dolça Catalunya» i dir que «hi volen morir». Però la gran majoria hi volem viure a Catalunya, i a més, en llibertat, i a més, en igualtat de condicions amb els que vostè anomena «xarnegos», aquesta gent valenta que, víctimes de les arbitrarietats del gran capital, no son aquí per ganes, sinó condicionats.

La meua opinió és que si ha d'escriure 10 articles explicant-nos el viatge, si ho fa amb tanta d'objectivitat com ens descriu la situació d'aquí, aprendrem ben poca cosa.

Assumpta Margenat

N. de D.: Sobre «Lletres al Sr. Director» del darrer número, i les respostes del present, voldriem fer un amical advertiment. Tots els articles signats —sovint ho hem repetit— s'ha d'entendre que són el portaveu de l'autor i no de la revista. Cal que respectem sempre les persones i discutim les idees amb sentit crític, amb justícia i amb respecte. No cal que ens erigim amb l'«absolut» perquè caurem com els déus de l'Olimp.

Sense voler entrar en la polèmica, potser no cal massa melangia del passat, sinó agraïment per les coses bones i arrepeniment per les dolentes. Com tampoc ens farà cap bé la por del futur, que ja sabem que sempre és —com la mateixa vida— un risc. Risc, que necessita de fermesa i coratge, tant com de revisió constant, per defugir l'alegre irresponsabilitat, o els errors possibles i les injustes actituds totalitàries.

Carpinteria Mecánica

Andrés Torner

Teléfono 23
El Rieral

SANTA EULALIA DE RONSANA

- PINTOR INDUSTRIAL
- ROTULOS E IMITACIONES
- COLOCACION DE
PAPELES PINTADOS

Jaime Iglesias

Carretera de La Sagrera, s/n.
Teléfono 504

SANTA EULALIA DE RONSANA